

JULIE + KEVIN

Af Kit A. Rasmussen

JULIE

I fredags var den bedste dag ever!

Jeg trækker dynen op til hagen og ser op i loftet. Eller ikke rigtig op i loftet. Loftet er et filmlærred, hvor min og Kevins historie kører i et fantastisk loop.

Lørdag i sidste uge kyssede jeg Kevin til Amandas fest, og det var den bedste dag i mit liv. Altså indtil i fredags. I forgårs. Tænk, at det ikke er længere tid siden. Den her weekend har været for evigt! Og for første gang i hele mit liv kan jeg slet ikke vente, til det bliver mandag. Og det er det snart! Jeg skal bare sove en enkelt gang mere, før jeg ser Kevin igen. Yay! Pyh, det er som om, tusind sommerfugle springer på trampolin i min mave, og jeg kan næsten ikke få luft. Jeg er så glad, at jeg har lyst til at grine hele tiden.

JULIE + KEVIN.

Jeg skriver det i luften og mærker igen, hvordan det sitrer i hele kroppen. Hvordan mit hoved snurrer. At jeg er så lykkelig, at jeg er ved at kaste op. Altså på en god måde.

Hannah var så misundelig efter i lørdags. Hun har været vild med Jonatan i længere tid, end jeg har været vild med Kevin. Jeg har prøvet at sige til hende, at hun bare selv skal tage det første skridt. Det kan drenge godt lide – at det ikke er dem, der skal gøre det hårde arbejde med at score. At vi piger tager initiativ. Til at kysse. Til første date. Den slags. Men Hannah er altid så forsigtig. Og hun var ved at dø, efter Kevin og jeg kyssede hos Amanda, så selvfølgelig ville jeg gerne hjælpe hende. Det er det, veninder gør.

Så det var mig, der foreslog den dobbeltdate. Kevin var ikke vild med idéen til at starte med. Datteltdates er jo heller ikke det fedeste i hele verden. Men nu er jeg sammen med Kevin, og så er jeg jo sådan veninde-forpligtet til at hjælpe Hannah med at finde sammen med Jonatan. Og Kevin og Jonatan er bedste venner, så Kevin sagde ja til sidst. Det er kun Hannah, der ikke kan se, at Jonatan faktisk er vild med hende.

Hannah var ved at gå i panik fredag eftermiddag, da vi skulle afsted på daten. Hvad nu hvis Jonatan alligevel ikke kunne lide hende? Hvad nu hvis det hele gik galt? Hvis han slet ikke var så sød, som hun troede? Og så videre. Og så videre.

Jeg sagde til hende, at det ville blive meget bedre, når de først havde kysset. Ligesom med mig og Kevin. At det ligesom bare er en ting, man skal have overstået. Altså, ikke overstået på den måde. Det skal være dejligt, det er klart, men når det første kys er på plads, glider det næste lidt nemmere.

Jeg fik hende med ud ad døren til sidst, og vi mødtes med drengene foran klubben. Kevin var bare megalækker! Jeg blinkede til Hannah og hviskede, at nu måtte hun selv sørge for resten. Så tog jeg fat i Kevin og trak ham afsted, så vi gik forrest. Nu var Hannah og Jonatan jo nødt til at gå sammen.

Det var ret smart tænkt af mig, synes jeg. Jeg smiler til loftet og til Kevin, der nogle gange sætter sådan en facade op. Som om han har tjek på det hele. Som om intet rører ham. Han kan godt virke kold, hvis man ikke kender ham så godt, som jeg gør. Så selvfølgelig tog han ikke min hånd. Men det gør ikke noget, for så tog jeg bare hans! Jeg fatter slet ikke, hvor godt vores hænder føles sammen. Perfekt! Jeg skævede over skulderen til Hannah, men hun og Jonatan gik bare ved siden af hinanden uden at sige et ord.

Kevin var nok lidt nervøs, selvom han aldrig ville sige det. Jeg var mere spændt. Det var jo seks dage siden, vi havde kysset til Amandas fest! Måske ville det føles megaakavet at være sammen igen?! Men da jeg først holdt hans hånd i min, føltes alt bare rigtigt.

Det var vildt dejligt bare at gå og holde hinanden i hånden. Det kunne jeg have gjort for evigt. Men jeg kunne ligesom mærke, hvor akavet det var mellem Hannah og Jonatan. De holdt ikke i hånden. De snakkede ikke. Og jeg tænkte, at Hannah nok havde brug for lidt inspiration fra sin wingwoman.

"Du ..." mumlede jeg. Kevin drejede hovedet en lille smule. "Glæder du dig til kampen på onsdag?"

Han blinkede overrasket. "Kampen på onsdag?"

"Jeg så inde på klubbens hjemmeside, at I skal spille på onsdag. Så jeg forkert?" I et sekund følte jeg mig dum. Havde jeg taget fejl af datoerne? Jeg burde have tjekket det bedre. Eller spurgt til hans cykel. Han gav den et ordentligt los den anden dag, så måske var der noget galt med den? Men så nikkede han og sagde:

"Nej, nej. Den er god nok. Vi har en kamp på onsdag. Jeg troede ikke, at du gik op i fodbold?"

Jeg smilede. Han havde ret. Jeg havde aldrig før gået op i fodbold. "Det gør jeg nu," sagde jeg.

Fniset bobler i min mave. Fredag var bare så perfekt en dag. Men jeg må ikke grine højt, for så kommer mor bare og spørger, hvorfor jeg ikke sover. Hun vil aldrig forstå, at Kevin er vigtigere end søvn. At han er min soul mate. At jeg er nødt til at være tæt på ham hele tiden. Hvis ikke fysisk, så i tankerne. For han er hele min verden.

Han så væk på sådan en genert måde, og jeg gav hans hånd et let klem, mens jeg skævede bagud mod Hannah. Hun gik bare og gloede ned i jorden. Som om det var op til Jonatan at sige noget først.

Jeg sukkede, men kun indeni. Hun kan jo ikke tvinges til at være mere som mig.

"Vil du med til koncert i næste weekend?" Jeg hviskede for at være sikker på, at Hannah og Jonatan ikke skulle høre mig.

"Koncert?" spurgte Kevin.

Jeg havde lyst til at grine højt. Og tage hans anden hånd, så vi kunne snurre rundt om os selv. Ligesom de gør på film! Men det ville nok virke lidt mærkeligt lige der midt på gaden.

"Thomas Helmig," hviskede jeg. "Han spiller nede i hallen."

"Thomas Helmig?!" Han vrængede ansigt. "Det er jo musik for gamle desperate damer."

Jeg smilede. Skævede bagud, så jeg var sikker på, at Hannah og Jonatan ikke kunne høre mig. "Come on," hviskede jeg. "Jeg ved godt, at du er fan af Thomas. Det er okay. Vi behøver ikke at sige det til nogen." Og så nynnede jeg: "Sig det' okay og luk mig ind ..."

Kevin så bare på mig. Sådan helt cute med halvåben mund. Som om jeg kunne se direkte ind i hans sjæl.

"Rolig nu," grinede jeg. "Jeg er ikke synsk eller noget. Jeg så bare på din mors Facebook, om at I var til koncert med ham for et par år siden. At I var helt vilde med ham."

"Du ... er du venner med min mor på Facebook?"

Jeg trak på skuldrene. For okay, det er måske lidt mærkeligt. Jeg er jo ikke ven med min egen mor på Facebook. Men Kevins mor accepterede min anmodning, og ellers ville jeg jo ikke have fundet ud af det med Thomas Helmig. Jeg vil bare gerne vide alt om Kevin. Om hvad han kan lide, og hvordan jeg kan gøre ham glad. Og i krig og kærlighed gælder alle kneb, right?

"Jeg har reserveret to billetter, hvis du vil med?"

Kevin var vist helt mindblown, for han nåede ikke at svare, før vi ankom til biografen. Men jeg vidste, at vi havde en aftale. Det er ikke fordi, jeg selv kan lide Thomas Helmig, men jeg er villig til alt for Kevins skyld. Så længe vi er der sammen, er alt andet ligegyldigt. Bare os to. JULIE + KEVIN. Forever.

Inde i biografen fik Hannah og jeg ordnet det sådan, at hun og jeg sad i midten. Jeg så godt, hvordan Jonatan grinede til Kevin, men jeg sagde ikke noget. Grinede bare med.

Jeg anede ikke, hvilken film vi så. Somme tider var jeg ved at blive helt skeløjet af både at se på Kevin og holde øje med Hannah og Jonatan.

Endelig. ENDELIG lagde Jonatan armen om hende. Hannah sendte mig et lille smil, og jeg så hurtigt væk. Tog Kevins hånd og lænede mig ind mod hans varme skulder. Næste gang jeg så på Hannah, sad de og kyssede. Yay!

Jeg lagde mit hoved helt ind til Kevins og kyssede ham på øret. På kinden. I mundvigen. Mit hjerte tordnede afsted så højt, at jeg næsten troede, vi ville blive smidt ud af biografen.

Det var ret sikkert en actionfilm, vi så, for Kevin havde travlt med at følge med. Eller også var han bare genert over, at Hannah og Jonatan sad lige ved siden af. Til Amandas fest fandt vi en stille krog i bryggerset, hvor vi kunne kysse i fred, og her i biografen er vi ikke ligefrem alene. Men alle kysser jo i biografen. Og jeg har heldigvis ikke et problem med at stå for hyggen ...

Selvom det var mørkt, kunne jeg se, at Kevin blev helt rød i fjæset, da jeg lagde en hånd på hans lår. Hele hans krop stivnede. Jeg tør vædde på, at han aldrig før har oplevet, en pige, der tager initiativet på den måde.

Han så over på Hannah og Jonatan, men de havde travlt med hinanden, så der var ingen nysgerrige blikke på os. Kevin lignede næsten et skræmt rådyr, der var fanget i lyset

fra forlygterne på en bil. Men jeg smilede bare roligt til ham, og langsomt, langsomt lod jeg mine fingre glide længere op.

Jeg skubber dynen væk. Er nødt til at give kroppen noget luft, for jeg bliver helt varm og boblende indeni, når jeg tænker på det. Tænk at jeg turde! Men jeg er bare så glad for, at jeg gjorde det, for han virkede i hvert fald også glad! Og hvis filmen ikke var stoppet, og lyset var blevet tændt ... Pyha!

Jeg har lyst til at kravle op på taget og råbe ud til hele verden, at jeg er vild med Kevin. At han er vild med mig. Alle skal vide, at vi er sammen!

Alting i min krop sitrer og bobler og prikker. Og det er helt sikkert, at jeg ikke får lukket et øje i nat. Jeg vil bare ligge og vente på, at det bliver i morgen, så jeg kan se min Kevin igen.

KEVIN

Jeg knuger om cykelstyret og træder hårdere i pedalerne. Mærker modstanden fra den åndssvage cykelkæde, der hoppede af igen i morges. Suser ned ad vejen mod Jonatans hus. Hugger først bremserne i lige foran hans havelåge, så hylet fra bremserne skriger i mine ører, mens morgensolen forsvinder bag en sky og lover endnu en regnfuld mandag.

"Er du sur? Skal vi have matematiktest?" griner Jonatan.

Jeg ryster bare på hovedet. Har endnu ikke fundet ordene, jeg vil sige højt. Det hele vælter rundt som mos inde i mit hoved.

"Har du hørt fra Julie?" spørger han så. Men uden at vente på sit svar. "Jeg har skrevet lidt sammen med Hannah i weekenden. Vi skal ud at spise på onsdag."

Jeg ser på ham, mens han hopper op på cyklen og sætter i gang. Bider mine tænder hårdt sammen og når op på siden af ham.

"Hvad med dig og Julie?" Han vipper øjenbrynene op og ned et par gange. "Hun er med på det hele, hva'?"

"Jeg skulle aldrig have sagt ja til den skide dobbeltdate." Ordene kommer ud som små, rasende flammer og får Jonatan til at grine. "Jeg sagde kun ja, for at du skulle hooke op med Hannah! Hvis du bare havde haft nosser til at snakke med hende, var daten i fredags aldrig sket."

"Slap nu af," siger Jonatan med et smil. Han forstår ingenting. Ikke en skid.

"Jeg gider hende ikke," siger jeg. "Det var en fejl, at vi var sammen til Amandas fest." Hvis jeg bare ikke havde drukket. Det var jo Amanda, jeg ville være sammen med, men hun forsvandt efter en krise over en blå drink, der blev slugt af et hvidt gulvtæppe. Og så var Julie der med det samme. Hun tog min hånd og trak mig ud i bryggerset, hvor vi kunne sidde, og hun kyssede mig, og det hele var så nemt, selvom det var Amanda, jeg tænkte på. Jeg er en idiot.

"Nej, okay," siger Jonatan. "Men hun er jo på, mand. Hvis du ikke gider hende, så må I jo tale lidt mindre og lave noget, der kan lukke munden på hende." Han griner.

Jeg har lyst til at slå ham. Men jeg knuger bare hårdere om styret. Prøver at glemme, hvordan Julie tog min hånd og klemte om den, mens vi gik mod biografen i fredags. Hvordan hun lænede sig ind mod mig, mens jeg helst ville slippe hendes hånd og løbe baglæns hen til Jonatan. Men så var Jonatans del af daten jo også ødelagt, og sådan er venner ikke.

Så jeg fandt mig i det. Fandt mig i alt for meget. Og det kribler mig stadig koldt ned over ryggen, når jeg tænker på, at Julie ved, at jeg godt kan lide Thomas Helmig. At hun er venner med min mor på Facebook. Hvem gør sådan noget? Én ting er det med, hvornår jeg spiller kamp, men at scrolle min mors gamle billeder igennem?? Læse kommentarerne?? Hvad sker der lige for det?!

"Hun er da ellers okay lækker," mumler Jonatan.

"Hun er et varmesøgende missil," siger jeg. "Uanset hvor jeg er, dukker hun op. Til træning stod hun pludselig ude på sidelinjen. Hun er altid den, der skriver først på mine Insta-opslag." Jeg ryster en kuldegysning af mig. Kan ikke sige det med Thomas Helmig og koncerten.

"Så hun er vild med dig? Stakkels Kevin," griner Jonatan. "Det må være virkelig hårdt at have nogen, der er vild med en. Som bare gerne vil kysse og knalde. Og rydde op på dit værelse. Det må være helt sindssygt hårdt!" Tårer af grin løber ned ad hans kinder.

"Hold nu kæft," siger jeg.

"Åh nej, tænk nu hvis hun også er god til at bage? Eller til at fikse cykelkæder? Hun vil garanteret gerne massere dine ømme muskler efter træning, haha."

"Kæft!"

"Kan du ikke bare knalde hende og få det bedste ud af det?" sukker Jonatan. "Hun virkede villig nok."

Kvalmen rejser sig i min mund. Tanken om hendes hånd, der lagde sig på mit lår. Selvom mit blik var klistret til den hjernedøde film, fangede hun ikke et hint. Heller ikke da jeg rykkede på mig i stolen. Eller da jeg hostede. Hun lod bare sin hånd glide længere og længere op ad mit lår.

Og jeg kunne jo ikke slå hendes hånd væk, vel? Så hvad skulle jeg gøre? Rejse mig og gå som en anden tøsedreng? Hvad ville Jonatan ikke have sagt? Og hvad ville de andre i skolen have fået at vide?!

Jonatan har gloet efter Hannah i en evighed. Talt om alt det, han gerne vil lave med hende. Og de ting vil jeg også gerne. Med Amanda.

"Hun ragede mig på pikken." Ordene er som isklumper, der fryser fast til tungen.

"Hvad siger du?" Jonatan råber, for at overdøve den lastbil, der passerer os.

Men jeg kan ikke sige ordene højt igen. Jeg er en fyr for fucks sake. Jeg skal nyde, at en pige er vild med mig. Jeg skal udnytte det. Ikke have lyst til at gemme mig hjemme under dynen.

Tænk hvis Amanda hører om det her. Og Jonatan vil aldrig holde sin kæft.

Hvis jeg siger noget til ham, ved hele skolen det om fem minutter. Men jeg ved ikke, hvordan jeg skal holde ud at se Julie igen. Bare tanken giver mig ondt i maven. Uanset hvor idiotisk, det er.

Jeg kan ikke.

"Jeg har ondt i maven," siger jeg.

"Okay?" siger Jonatan, og vi stopper for rødt lys.

Jeg vil sige noget mere. Komme med en undskyldning. Men maven overhaler mig, og jeg kaster op på cykelstien.

"Øh, ad," siger Jonatan. "Måske skal du tage hjem?"

"Yeah," stønner jeg og tørrer en brækklat væk, før jeg vender cyklen.

"Bare rolig," siger Jonatan og giver mig et klap på skulderen. "Jeg skal nok sige til Julie, at du glæder dig til at se hende."

Hele vejen hjem skratter hans åndssvage grin i mine ører. Jeg kan aldrig tage i skole igen. Fredag var den værste dag ever!